

Tukahdutetut 3

SYDÄNTULI

Helmi Tolonen

Helmi Tolonen

Sydäntuli

Tukahdutetut 3

© 2023 Helmi Tolonen

Kannen kuva: Simone Dalmeri

Sisuksen taitto: Helmi Tolonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0926-5

**Uusille aluille ja toivolle,
sillä koskaan ei ole liian myöhäistä**

Luku 1

Thomas

Ennen

Tuntui uskomattomalta päästä Rajan toiselle puolelle ikuisuudelta tuntuneen kärsimyksen jälkeen. Olin ehtinyt hyväksyä vaihtoehdon, etten eläisi nähdäkseni päivää, jolloin kaikki vapautuisivat – jolloin *minä* vapautuisin. Olin kuitenkin yhä ilmielävä, kun nousin muiden opilaiden kanssa yhteen monista linja-autoista, jotka kuljettivat meidät Rajan yli.

En ollut eloonjäämisestäni pelkästään epäuskoinen, vaan tunsin myös syyllisyyttä. Tiesin selviytyjän syyllisyyden olevan yleinen ilmiö traumaattisista tapahtumista selviytyneiden keskuudessa. Sitä vastaan oli silti vaikea taistella, vaikka tunnistin kaikki tunnusmerkit itsessäni. Miksi minä en kuollut? Miksi minä selvisin? Miksi minua paremmat ihmiset kuolivat mitä hirveimmillä tavoilla, mutta minä sain jäädä eloon?

Onneksi olin tottunut tukahduttamaan monenlaisia tunteita. Muuten nuo ajatukset olisivat saattaneet olla viimeinen niitti sille, mistä olin juuri selvinnyt. Elämällä näyttäisin keskisormea kaikelle sille, mikä oli tuhota minut sieluani myöten.

Kaukaiset muistot palasivat hiljalleen, mutta minusta tuntui siltä, kuin en olisi koskaan elänyt muualla, kuin Schwarzin sisäoppilaitoksessa. Kuljetus vastaanottokeskukseen oli yksi elämäni pisimmistä odotuksista. Tuijotin ikkunasta ulos herkeämättä aina siihen saakka, että linnaa ympäröivä metsä muuttui taajamaksi ja lopulta kaupungiksi. Hätämajoitus vastaanottokeskuksessa tulisi olemaan vain väliaikainen ratkaisu ja omaan rauhaan pääsemistä saisi odottaa vielä jonkin aikaa, mutta se olisi silti tyhjää parempi.

Linja-autoletka hidasti vauhtiaan saapuessaan Wienin keskusta. Kukaan ei puhunut sanaakaan koko matkan aikana. Vasta saapuessamme parkkipaikalle ja astuessamme ulos puheensorinaa alkoi kuulua kaikkialta ympärilläni. Muistin, kuinka teräksen harmaan taivaankannen väri synkkeni ja saatoin jo haistaa sateen, vaikka ainuttakaan pisaraa ei ollut satanut. Kaupunki näyttäytyi ankeampana, kuin muistoissani. Sama harmaus, joka oli vallinnut Schwarzissa, oli huomattavasti painostavampaa betoniviidakossa.

Vastaanottokeskuksen työntekijät ohjasivat meidät sisälle, jossa meitä odotti lämmintä juotavaa ja pientä syötävää. Ne, joilla oli matkatavaroita mukana, saivat väliaikaiset säilytystilat tavaroilleen. Nimiä ryhdyttiin keräämään vasta tunnin päästä. Prosessi eteni epäloogisessa järjestyksessä. Kukaan ei tuntunut tarkalleen tietävän, mitä kanssamme pitäisi tehdä. Tilanne oli uusi kaikille ja Susanne ei ollut läheskään siinä kunnossa, että hän olisi voinut vastata tapahtuneista asioista. Hänen sekavuutensa ja hysteerisyytensä sai viranomaiset lopulta viemään hänet jonnekin, jonka jälkeen en enää häntä nähnyt.

Jonkin ajan kuluttua sen jälkeen meitä kutsuttiin kuulusteltaviksi. Kuulin paljon sellaisia nimiä kutsuttavan, jotka tiesin kuolleiksi. Mia Fellner. Oskar Wolf. Tobias Reichl. Hanna Franz. Luonnollisesti yksikään heistä ei ilmoittautunut paikalla olevaksi. Lista kasvoi sen verran pitkäksi, että se konkretisoi karmealla tavalla viime vuosien uhrien määrää.

Useiden tuntien jälkeen en ollut vielääkään kuullut nimeäni mainittavan, joten päätin etsiä Vanessan. Meidät oli lajiteltu eri linja-autoihin Schwarzissa, enkä ollut sen jälkeen nähnyt hänestä vilaustakaan. Etsin häntä sinnikkäästi siinä toivossa, ettei hän olisi palannut Suomeen hyvästelemättä minua ensin.

Roteva, lähes perimetrinen miespoliisi pysäytti minut suunnatessani portaisiin. Hän ei hopeanvaaleista pienelle nutturalle sidotuista hiuksistaan huolimatta näyttänyt vanhalta, korkeintaan viisikymppiseltä. Hänen jääsiniset silmänsä mittailivat minua samaan aikaan, kun vilkaisin hänen nimensä rinnan nimilaatasta: Fabian.

”Thomas Maier?” hän kysyi.

Nyökkäsin varovasti ja hän vastasi siihen leveällä hymyllä.

”Helkkari. Näytät aivan häneltä.”

Kuristin kulmiani hämmentyneenä. ”Keneltä?”

”Isältäsi.”

Fabian naurahti ilmeelleni, kun tuijotin häntä mykistyneenä. Minulla ei ollut hajuakaan, kuinka minun olisi pitänyt reagoida asiaan.

”Tunsitko hänet?” kysyin.

”Seuraa minua.”

Seurasin Fabiania sivummalle. Kaikki hänessä oli epäilyttävää, mutta hän vaikutti tietävän jotain. Katsoin taakseni epäluuloisena. En voinut tietää, oliko hän viemässä minua ansaan. Ben oli aikoinaan varoittanut minua viranomaisista, jotka saattaisivat tarttua isän kuoleman

tutkintaan uudelleen. Joutuisin vankilaan, jos he tulisivat siihen loppu-
tulemaan, että minä tapoin hänet. Pitihän se kaiken lisäksi paikkansa,
mikä ei helpottanut sisälläni kalvavaa ahdistusta.

Pysähdyimme pieneen välikköön, joka oli sullottu puolilleen häkki-
rullakkoja. Fabian kuulosteli hetken, oliko kukaan lähistöllä, ennen
kuin alkoi puhumaan.

”Isäsi on elossa, Thomas.”

Kuullessani ne sanat maailmani tuntui pysähtyvän. Minua huimasi,
kuin kaikki olisi kaatumassa niskaani. Otin seinästä tukea, mutta se
tuntui joustavan käteni alla, niin kuin lattiakin tuntui liian pehmeältä
seistä tukevasti. Pudistin päätäni rivakasti.

”Ei. Hän on kuollut”, sanoin. ”Näin sen omin silmin, koska –”

”Sinä tapoit hänet. Kyllä. Kerro, mitä sen jälkeen tapahtui”, Fabian
sanoi ja laski kätensä olalleni. ”Muistele oikein tarkkaan”, hän kehotti
painottaen jokaista sanaa.

Räpyttelin silmiäni. Maailmani oli järkkynyt, ja nyt minun olisi pitä-
nyt palata äkkiseltään elämäni hirveimpään muistoon yli kymmenen
vuoden taakse. Olin vasta saanut osan muistoistani takaisin, joten se
tuntui mahdottoman vaikealta. Minulla meni jonkin aikaa, että pääsin
oikeaan mielentilaan. Painoin silmäni kiinni ja pakotin itseni muistele-
maan. Se teki huimauksen sietämisestä entistä vaikeampaa, mutta up-
pouduin mielikuviin niin, että unohdin pian kaiken muun.

Olin noin kahdeksanvuotias. Olin omassa huoneessani ja ovi oli raol-
laan. Istuin lattialla mustikansinisellä hapsumatolla ja luin lasten sarja-
kuvalehteä sen ylle kyyristyneenä. Oikea käteni näpräsi sivun kulmaa
ja vasemman käden sormet uppoutuivat maton hapsujen sekaan. Siliti-
telin pehmeitä hapsuja hitain liikkein, kunnes tunsin jotain outoa.

Suoristin selkäni ja katselin ympärilleni. Ilma tuntui erilaiselta. En ymmärtänyt, miten, mutta aavistin jotain.

Olin isän kanssa kahden kotona, sillä äiti oli kaupungilla asioilla. Isä oli omissa oloissaan kellarissa, jossa hän sanoi työstävänsä projektia. Enempää ei sopinut kysellä, sen hän oli tehnyt minulle selväksi.

Nousin hitaasti seisomaan ja huomasin, kuinka oudolta matto näytti: sen hapsut olivat kohonneet ja osoittivat kohti kattoa. Sarjakuvalehden sivut liikahtelivat ja muutama nousi itsestään pystyasentoon. Ilma väreili sähköisenä, sen liikkeen saattoi tuntea iholla ja kosketuksena vaatteissa.

Kävelin varovaisin askelin huoneestani käytävän puolelle. Ikkunasta näin, että ulkona vallitsi jo iltahämärä. Kotona oli pimeää huoneeni ulkopuolella. Isä oli viipynyt kellarissa niin kauan, ettei ollut käynyt laittamassa valoja päälle. Ainoastaan kellariin vievän oviaukon raosta näin rapun katosta riippuvan lampun valon. Ilmassa väreilevä sähköisyys sai lampun särisemään ja sen valo läpätti pimeässä. Kellariin meneminen oli kielletty minulta ankarasti. En edes äärimmäisessä hädässä saanut mennä sinne, vaan minun täytyi pysytellä oven toisella puolella, jos minulla oli asiaa. Nyt ovi oli houkuttelevasti raollaan, kuin se kutsuisi minua astumaan sisään.

Aloin kävellä kellarin ovea kohti tärisevin jaloin ja näin, kuinka ympärilläni kotimme esineet värisivät paikoillaan. Kukkamaljakot, koriste-esineet, kello seinällä, avaimet avainkaapissa. Kuin jokin maanjäristys oli tärisyttänyt niitä. Muistin juuri noiden pienien, tavanomaisten yksityiskohtien pelottaneen minua. Talomme tuntui heränneen eloon.

Muistin katsoeneeni kuvajaistani kävellessäni peilin ohi. Hiukseni olivat sähköiset ja kohosivat pääni päällä. Punavihreä raitapaitani ja siniset shortsini pullottivat, kuin niiden alla olisi ilmaa. Pysähdyin kellariin vievän oven eteen ja kuuntelin sen läpi outoa yhtäjaksoista narinaa ja

rätinää. Kuulin myös isäni äänen, vaikkakin vaimeasti. Asetin kananlihalle nousseen käteni kahvalle ja avasin oven isommalle. Isän puhe kuului nyt selkeämmin, mutta en ymmärtänyt hänen sanojaan. Hän kuulosti puhuvan vierasta kieltä ja hoki samoja sanoja yhä uudelleen, kuin mantraa.

Kävelin hitaasti jyrkkiä rappusia alaspäin. Rätisevä ääni voimistui ja ihokarvani nousivat pystyyn, mutta eivät suinkaan kylmistä väreistä. Tunsin sähköisen ilman kutittavan ihoani. Vaatteistani kuului samaa ääntä, kuin silloin, jos hieroi hiuksiaan tyynyyn sähköistääkseen niitä ja hauskuuttaakseen muita ihmisiä. Nyt tuntui samalta, paitsi tunsin saavani kauttaaltaan pienen pieniä sähköiskuja ja hauskuus oli kaukana.

Astelin kohti alarappusia särisevän riippuvalaisimen räpsyvässä valossa. Alas saapuessani näin isän. Hän oli selkä minuun päin ja tuijotti jotain huoneen keskellä olevaa, jota en nähnyt hänen selkensä takaa.

”Isä?” kysyin hiljaa ja pysähdyin viimeiselle portaalle.

Isä lakkasi puhumasta vieraalla kielellä ja kurkisti olkansa yli minuun, liikkumatta muuten paikaltaan. Hän hymyili. Tuo etäinen, pelottava isähahmo, jota en edes kunnolla voinut sanoa tuntevani, katsoi minua nyt innostunut kiilto silmissään.

”Tule peremmälle”, hän sanoi.

Pieni kellarimme oli lattiaa, seiniä ja kattoa myöten täynnä monimutkaisia ristikuvioita. Ne olivat maalattuja, mutta eivät tuoreita, sillä pöly peitti niitä ja ne olivat jo haalistuneita. Keskellä kellarin lattiaa oli kynttilärinki. Liekit paloivat pieninä ja sinisinä ja isä tuijotti niitä kohti. Takanani olevan riippuvalaisimen kelmeä valo hohti sen verran valoa kellarisiin, että näin eteeni, sillä pikkuruisista sinisistä liekeistä ei riittänyt valaisemaan tarpeeksi.

En liikkunut paikoiltani, mutta kallistin itseäni sivulle, jotta näin mitä isä katsoi. Kynttiläringin keskellä sen yläpuolella oli sankkaa mustaa utua, joka pysyi liikkumatta pallon muotoisena möykkynä ilmassa. Kuin pieni musta aukko. Yököttävä narina ja rätisevä ääni oli peräisin siitä.

”Sinun ei tarvitse pelätä. Se on vain portti”, isä sanoi ja kääntyi lopulta minua kohti. Hän otti askeleen lähemmäs ja kyykistyi tasolleni. ”Sieltä ei kulje luoksemme mitään, mitä minä en erikseen kutsu.”

Sähköinen, mustan möykyn puoleensa vetävä voima houkutteli minua lähemmäs, mutta tunsin, ettei se ollut turvallinen. Lapsen mieleni pelotteli minua erilaisilla, mielikuvitukseksilla ajatuksilla: jos kosketaisin sitä, saattaisin sinkoutua toiseen todellisuuteen. Jonnekin maailmankaikkeuden pimeään kolkkaa, joka oli täynnä mitä hirveimpiä ja pahantahtoisimpia olioita.

Seisoin epäluuloisena seinän vierellä, enkä halunnut tulla tuota mustaa, outoa ääntä pitävää utua enää askeltakaan lähemmäs. Mikään etäisyys ei silti tuntunut turvalliselta ja halusin jo palata takaisin ylös.

”Kuule, sinähän olet aina halunnut omistaa supervoimia, eikö niin?” isä kysyi hymyillen.

Koko tilannetta oli mahdotonta ymmärtää. Olin ensimmäistä kertaa kellarissamme, johon en ollut koskaan aiemmin saanut tulla. Näin ihmeellisiä kuvioita kaikkialla, jonne katsoin. Ne olivat johdonmukaisia ja säännöllisiä, mutta vaikeasti hahmotettavia. Niillä oli jokin tarkoitus ja se herätti minussa inhottavia väristyksiä. Edessäni leijuva mystinen, pelkoa herättävä musta utu ja isä kummalliset puheet supervoimista hämmensivät minua entisestään. En osannut vastata hänelle mitään.

”Sinähän osaat parantaa, mutta arvaa, mitä muuta sinä voisit osata?” hän kysyi innostuneesti. ”Voisit pysäyttää kenet tahansa, joka yrittää tehdä sinulle pahaa. Saisit uskomattomia kykyjä. Ensin meidän pitää

kuitenkin kutsua hyvin erityislaatuinen olento luoksemme tuon portin kautta. Tämä kellari on sille ansa. Me olemme sille, kuin juusto rotanloukussa. Kun se on täällä, suljen portin, eikä sille jää muuta vaihtoehtoa kuin kiinnittyä sinuun tai minuun. Se ei selviä maailmassamme ilman ihmiskehoa, joten sen on pakko kiinnittyä. Jompikumpi meistä tulee saamaan sen voimat yhdistymisen myötä.”

”Minua pelottaa”, sanoin korkealla äänellä. *Isä* pelotti minua. Kyyneleet pistelivät silmiäni. Halusin pois.

”Sinun pitää luottaa minuun. Tämä onnistuu vain, jos pysymme kumpikin rauhallisina.”

”En halua mitään voimia”, sanoin niin hiljaisella äänellä, että *isä* hädin tuskin kuuli sitä.

”Voit katsoa, kun teen sen ensin itselleni. Näet, ettei siinä ole mitään hätää.”

”Älä tee sitä”, pyysin. Olin alkanut täristä voimakkaasti. ”Soita äidille. Haluan hänet tänne.”

”Äiti on nyt asioilla”, *isä* vastasi kylmästi.

Käännyin juostakseni portaat takaisin ylös, mutta hän tarttui minua ranteesta. Hänen kärsivällisyytensä alkoi loppua suhteeni, eikä hän yrittäisi taivutella minua enää kauaa. Hän pakottaisi minut.

Isä puuskahti ja yritti niellä ärtymyksen. ”Thomas, tuo portti oli hyvin vaikeaa avata. Jouduin tekemään paljon uhrauksia. On suuri ihme, että edes onnistuin siinä. Olisi todella kurjaa, jos tämä tilaisuus jäisi käyttämättä meidän molempien osalta. On velvollisuutemme tehdä kunniaa suvullemme ja kerätä voimia, jotka ovat ulottuvillamme.”

Isä näki edessään pienen pelokkaan pojan, mutta hän aliarvioi minut pahemman kerran. Hänen manipulointiyrityksensä olivat turhia. Minä en välittänyt samoista asioista, kuin hän. Hänen syyllistämisyrityksensä eivät toimineet.

Vastahakoisen ilmeeni nähdessään hän päätti kiskoa minut ranteesta pitäen mustan udun eteen. Sen rätinä kuului voimakkaammin ja tunsin sen lähellä tuulenvireen, kuin pieni imu vetäisi minua sitä kohti. Painaismaiset mielikuvat vilisivät mielessäni. Rimpuilin, kuin hän olisi syöttämässä minua hirviölle.

”Äiti!” huusin, vaikkei hän ollut auttamassa minua. Pieni käteni yritti kiskoa isän sormia ranteeni ympäriltä.

Isä nosti maassa makaavan muistikirjan, jota muistin hänen kuljettaneen aina mukanaan, minne ikinä menikään. Hänellä oli tapana lukea sitä tuntikausia keskittynyt ilme kasvoillaan, mumisevan siihen kirjoitettuja sanoja. Lopuksi hän usein sulki muistikirjan kannet hartaasti huokaisten, jonka jälkeen hän tuijotti kaukaisuuteen ajatuksiinsa syventyen. Tätäkö hän oli suunnitellut monta vuotta? Tällekö hän oli omistanut kaiken aikansa sillä välin, kun minä olin alkanut tuntea itseni isättömäksi, äidin kokemasta yksinäisyydestä puhumattakaan?

Isä avasi aukeaman, jolle oli jättänyt kirjanmerkkinä toimivan nauhan. Juuri, kun hän avasi suunsa, äidin ääni havahdutti meidät.

”Thomas, Konrad, mitä täällä tapahtuu?” äiti kysyi kauhistuneena. Hän oli saapunut kauppareissulta odotettua aikaisemmin. Äiti ei ymmärtänyt näkemäänsä. Hänen kasvoiltaan kuvastava pelko sai kaiken tuntumaan entistä kauheammalta. Hän ei koskaan pelännyt, tai sitten hän ei näyttänyt sitä. Äiti oli lempeydestään huolimatta silmissäni vahvin ihminen, jonka tunsin. Nyt hän oli täysin pois tolaltaan, enkä tiennyt, mitä ajatella. Minä tarvitsin suojelua. Hänen piti pelastaa minut.

”Mene pois, Nora. Heti”, isä sanoi vihaisesti ja vilkaisi häntä varoitavasti. Hän ei ymmärtänyt tai välittänyt siitä, miten pahalta kaikki näyttäytyi äidille.

Sydämeni tykytti tuhatta ja sataa. Äiti ei liikahtanutkaan, mutta isä aloitti lukemisen. Hän aikoi kutsua sen jonkin kauhean olennon

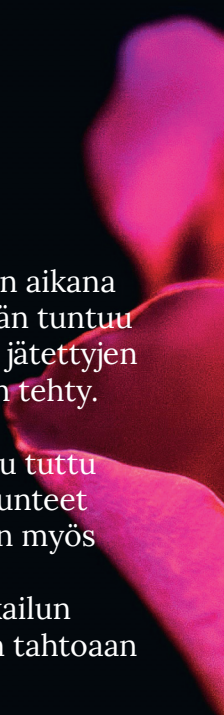
meidän luoksemme, meidän maailmaamme. Huusin ja rimpuilin niin, että hän turhautui ja sekosi sanoissaan. Lopulta hän karjaisi raivostuneena ja sysäsi minut syrjään. Kaaduin lattialle ja ryömin kauemmas niin nopeasti, kuin pystyin. Painoin selkäni seinää vasten ja yritin tasata kiihtynyttä hengitystäni. Olin kauimmaisessa nurkassa rappusista, joissa äiti seiso. Välissämme oli isä ja musta utu.

”Tule tänne!” äiti huusi minulle ja ojensi käsiään, mutta en liikkunut. En uskaltanut. Äiti oli shokissa, hänkään ei uskaltanut tulla minun luokseni. Hän katsoi minua ja yritti muotoilla huulillaan äänettämiä sanoja. En saanut niistä selvää, mutta kun hän juoksi rappuset ylös, tiesin hänen soittavan apua. En tiennyt kenelle, mutta olin varma, ettei hän aikonut hylätä minua.

Isä jatkoi litanian lukemista, jolla hän kutsui olentoa. Hän toisti sitä kerta toisensa jälkeen ja kynttilöiden liekit kasvoivat. Niiden sininen väri vaihtui punakultaiseksi ja ne heiluivat levottomasti, saaden kellarin seinät hehkumaan punaisina liekkien valossa. Osa lattiassa, seinissä ja katossa olevista kuvioista olivat alkaneet liikkua ja kiemurrella. Isä hiljeni hetkeksi ja tuijotti katse nauliintuneena mustan udun sisään.

Pian udun keskeltä, portista, alkoi työntyä jotain kammottavaa. Ensin yksi tumma raaja, joka muistutti kättä, mutta ei ihmisen. Sitten ilmestyi pää ja toinen käsi. Se laskeutui maahan kynttiläringin keskelle ja nousi kyyrystä seisomaan. Se oli kuin ihminen, mutta ei kuitenkaan. Näin vain sen selkäpuolen, kun se venytteli jäseniään ja sen pää pyöri katsellessaan ympärilleen. Sillä oli vain kolme sormea, peukalon lisäksi etu- ja keskisormi. Tumma olento heilutti pitkiä sormiaan, joissa oli kaarevat ja terävät kynnet.

Isä oli kuvaillut järjestelemiään olosuhteita ansaksi, mutta olento ei näyttänyt reagoivan isän lukemaan tekstiin. Se astui kynttiläringin yli

Kohtalokkaaksi koitunut virhe kirouksen purkamisen aikana on jättänyt jälkensä Vanessaan. Paluu normaalielämään tuntuu mahdottomalta kaiken tapahtuneen jälkeen, ja taakse jätettyjen ihmisten unohtaminen on helpommin sanottu, kuin tehty.

Kuukausia on kulunut, kun Vanessan luokse saapuu tuttu henkilö Wienistä. Vanessan aiemmin orastaneet tunteet kasvavat jälleennäkemisen myötä, mutta tulijalla on myös huonoja uutisia: Thomas on kadonnut.

Vanessa ei voi muuta, kuin antautua uuden seikkailun vietäväksi ja selvittää, onko Thomas kadonnut vastoin tahtoaan vai haluaako hän edes tulla löydetyksi.

Tukahdutetut 3 - Sydäntuli on Tukahdutetut -sarjan päätösosa, jossa Ikiliekistä tutut ystävykset yhdistävät voimansa uusien kysymysten äärellä. Vastassa olevat haasteet eivät päästä heitä helpolla, sillä käy ilmi, että uusi alku ei tarkoittanut parempaa alkua kaikille. Voiko ystävyys ja rakkaus voittaa pahan, joka näyttäisi vain muuttaneen muotoaan?

